

Viikkinen kertomus
Seitsemästä Unikekosta.

Seitsemän nuorta miestä, jotka makasivat
kolmesataa ja kahjakahdeksatta vuotta.

Suomentanut

B. F—s.

Hinta 15 penniä.

Tampereen
kaupunginkirjasto

7.954 A 71
20: -

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto

Tampereella,
Kirjapaino Suomi 1891.

Rooman keisari Decio oli sangen kova ja julma tiranni kristittyjä vastaan. Hän rakennutti kirkkoja Efeson kaupunkiin, jossa kaikkein piti hänen kanssansa uhraaman ja pakana-jumalia palveleman. Hänen käskystänsä piti kristityt sidottuna sinne wietämän ja pakotettaman uhraamaan, ja jos eivät tottelisi, kohta hengiltä otettaman. Tästä syntyi juuri säikähdyks Efesossa; ystävä erosi ystävästänsä, isä jätti lapsensa, lapset isänsä, sisar ei tuntenut weljeänsä; sanalla sanottu, ei kenelläkään ollut rohkeutta sanomaan tuntewansa kristittyjä.

Raupungissa oli kuitenkin seitsemän nuorta miestä, jotka eivät tahtoneet keisarin pakana-jumalia kumarrella; he eivät woineet tuota tehdä wastoin uskoansa ja omaatuntoansa; he olivat oikeita kristittyjä, nimeltä: Maximiliano, Markus, Martiniano, Dionysio, Johannes, Serapio ja Konstantino. Nämät nuoret miehet, kuullessansa ja nähdesjäsä toisten epäwakaaisuuden, pahaksuivat sitä ja harmiintuivat ankarasti; jonka wuoksi he menivät pois johonkin piilo-paikkaan, jossa hetkensä wiettiwät paastolla ja rukouksilla. Sieltä he pian wiettiin Decion luokse ja sytettiin uppimiskaisiksi jumalia kohtaan ja tahtowan olla kiinteitä kristittyjä. Keisari kuin juuri silloin oli kaupungista lähtemäisillänsä, laski siis heidät irti, siksi kuin hän, pian palaten, oli heistä tarkemman waarin ottawa. Decion

matkalla ollessa myivät nämät seitsemän miestä kai-
ken omaisuutensa ja jakoivat tavaranja köyhille ja
waiwaisille; jättivät waan wähän tarpeiksenja ja pa-
kenivat Selkon-nimiselle wuorelle, jonka luolassa he
lymyten asuivat monet ajat. Wuorotellen kävivät
he kerjäläis-waatteissa kaupungista tarpeitansa nou-
tamassa. Palatessa matkaltansa kaupunkiin käski kei-
sari tuoda eteensä ne miehet. Malkus osasi nyt olla
kaupungissa tarpeita hankkimassa ja kuullessansa käs-
kyn, peljästyi hän ja kiiruhti asiaa ystävillensä il-
moittamaan. Kun he murheellisina keskustelivat,
antoi Malkus heille lämpimäis-leivät rohwaistukseksi
juruissansa. Heidän syödessänsä ja jutellesansa sur-
keasta tilastansa, antoi Kaikkivaltias Jumala unen
äkkiä saavuttaa heidät, niin että kaikki heti nukkuiwat.
Seuraavana aamuna haetutti keisari heitä, mutta
kun ei heitä mistään löydetty, tuli hän suutuksinsa
että oli heitä ollenkaan irrallensa päästänyt.

Sittemmin sai hän kuulla heidän olevan Selkon
wuorella ja jakaneen Jesuksen nimeen omaisuutensa
köyhille ja niskoitelleen keisarin käskyjä vastaan.
Keisari käski nyt heidän vanhempansa tuoda eteensä
ja uhkasi heitä tuoleamalla, jos eivät ilmoittaisi hä-
nelle poikainja nykyistä olo-paikkaa. Mutta vanhem-
mat walittivat ankarasti heidän yllitensä, semmenkin
että oliwat tavaransa köyhille lahjoittaneet.

Wiimein löysi keisari heidät makaawan luolassa.
Hän mietti nyt mitä heille piti tehtämän, ja Juma-
lan suomasta antoi hän tulkia kiwillä luolan suun,
niin että nuoret miehemme nyt lepäsivät kiwien kes-
kellä, joita vielä enemmän heitettiin sijälle. Keisari
luuli nyt heidän täytyvän siellä nälkäänkin kuolla.

Mutta 372 vuotta tämän jälkeen hallitsi Theodosio, yksi jumalinen keisari, Itä-Rooman valtakuntaa. Hänen hallituksensa 30 vuotena rupefi Jumalan wai-
kuttamasta yksi Efeson porwari Selkon nuorelle kar-
jan-suojaa paimenillensa rakentamaan ja korjasi kivet
luolan suulta. Nyt heräsivät ne nuoret miehet ja
lausuivat hywä-huomenta toisilensa, sillä he luulivat
waan yhden yön maanneensa; rupešiwat murheitansa
puhumaan ja kysyiwät Malakuselta, mitä Decio heiltä
tahtoo. Tämä wastasi: „niinkuin eilen ehtoolla sa-
noin, tahtoo hän pakana-jumaliansa palwelemaan —
se on Decion käsky ja tahto“, lisäsi hän. „Jumala
olkoon meille armollinen“, lausui Maximiliano, loh-
dutellen ystäwiänsä, „enme niin taida tehdä Her-
raamme vastaan“. Saatuansa ystäwänsä lohdute-
tussi, lähetti hän taas Malakuksen kaupunkiin leipiä
ostamaan ja sanoi hänelle: „osta nyt useampi kuin
eilen ja kuulustele mitä Decio meistä puhuu.“ Mal-
kus otti nyt wiisi wanhaa rahaa mukaansa ja meni
kaupunkia kohden. Tultuansa kaupunkia liki, näki hän
ihmeeksensä Kristuksen ristejä ja kuivia porttein päällä.
Hän meni murheellijena ensimmäisestä portista ja tul-
lessansa toiselle näki hän taas samat merkit ja niin
huomasi hän olevan joka portilla. Hän ihmetteli
kuinka kaupunki oli paljon hänen mielestänsä muut-
tunut ja luulikin ensin kaikki unta olevan; mutta kul-
keisfansa edemmäksi tuli hän torille, jossa leipää myy-
tiin, ja kuultuansa myyjäin puhuvan Kristuksesta,
kysyi hän hämmästyneenä: „kuinka nyt on laita? eilen
ei lukaan jallinut kuulla Kristuksen nimeä lausutta-
wan, ja kuulen kaikkein hänestä puhuvan; en woi

uskoa Efesossa olevani." Rhyhttyänsä vastattiin hänelle että kaupungin nimi oli Efeso; mutta hän ei uskonut heitä. Hän meni nyt leipäkauppiaalle ja antoi hänelle rahansa, joita ei kukaan tuntenut. Kauppiaat sanoivat keskenänsä: tämä mies on wiisfiin löytänyt aarteen maasta. Kuultuansa kauppiain puheen pelkäsi Malkus heidän wiewän hänen Decion tykö ja pelwossansa pyysi hän heidän päästämään hänen, ja lupasi mielellänsä antaa samat rahat heille. Mutta nämät ottiwan hänen kiini ja sanoivat: „mistäs sinä olet kotosin?" Malkus wapiyi ja tyhmistyi — eikä saanut sanaakaan suustansa. Ja kauppiamiehet nähdessään hänen olevan waiti, weiivät hänen sidottuna läpi kaupungin, toiselle torille, johon kokoontui wäkeä katsomaan sitä miestä, joka sen wanhan aarteen löytänyt oli; eikä kukaan tuntenut häntä. Hän katseli wälijoukon päälle, hakein siellä silmillä näkewänsä jonkun sukulaistansa, sillä hän luuli wahvasti nitteä vielä eläwän; mutta kuin ei yhtäkään äkännyt, seiso i hän kuin tarhapöllö kaikkein ihmeenä.

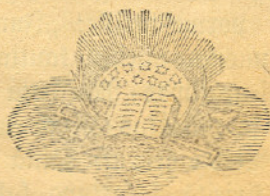
Kuin nyt pyhä Martti jai sen kuulla, käski hän tuoda eteensä sen nuoren miehen rahoinensa. Ja kuin hän nyt talutettiin pyhän Martin eteen, luuli hän keisarin edessä seisowansa. Nähdessään hänen rahansa kyysi pyhä Martti ihmetellen: mistä ne oli löytänyt. Hän wastasi: „en ole niitä löytänyt, waan kaikki mitä minulla on, on perintöä isältäni." Martti kyysi: kussa siis jäsi nyt on? „Wanhempaini owat tässä Efeson kaupungissa", wastasi mies. Martti pyysi hänen nyt sen todeksi näyttämään, sanoen: „tuo ne tänne, että saan nähdä, jos ne sinua tuntewat."

Ja kuin ei kukaan häntä tuntenut, soimattiin häntä valehteliaksi. Raupungin pormestari lausui: „kuinka se on mahdollista, että rahat ovat perintöä vanhemmiltasi, koska rahat ovat waletut alkupuolella keisari Decion aikaa ja siitä on nyt 300 vuotta, ja ilman sitä ovat nämät toisen muotoiset kuin meidän rahat? Ja kuinka sinä niin nuori mies omistelet niin vanhoja vanhempia itselles? Oletko tullut pilkkaa tekemään wiisaille miehille Efesossa? Bastaa paremmin puolestasi!“ — Malkus lankefi polwillensa ja lausui: „pyhdän teitä, Jumalan tähden, sanomaan minulle yhden asian joka painaa sydäntäni: missä on Decio, joka hallitsi kauoukiamme? kuhun on hän joutunut?“ — pyhä Martti vastasi: „Decio-nimestä miestä ei nyt löhdy maan piirin päällä — siitä on aikoja kuin hän hallitsi.“ — Malkus vastasi: „hyvä herrani! olen pahoilla mielin, kun ei kukaan minua täällä tunne eikä usko puheitani; mutta tulkaat ja seuratkaat nyt minua, niin näytän teille ystäväni Selkon luorella. Uskokaat heitä kumminkin! Me pakenimme Deciota ja minä näin hänen eilen ehtoosti myöhään kaupunkiin tulewan, ja onpa tämä Efeson kaupunki.“

Pyhä pispa Martti ajatteli itsekseen tuokion ja lausui viimein pormestarille: „Jumala tahtoo warmaan tämän nuoren miehen kautta ilmoittaa meille jotakin.“ He seurasiwat Malkusta ja suuri joukko kaupunkilaisia; ja Malkus meni ensin luolaan ystäväinsä tykö. Pispa seurasi häntä ja löysi luolassa kiviin seasta kirjeitä lakattuna kahdella finetillä, ja hän luki ne wäen kuullen. Ja he näkiwät suureksi ihmeeksansä miesten istuwan luolassa terweinä ja kiit-

Nurmen 129
B710-35 1:-

tävän Jumalaa. Biskopi ja pormestari lähettivät kohta sanan keisari Theodosiolle, että hän tulisi katsomaan tätä Jumalan ihmettyötä. Keisari tuli heti luolaan ja ylisti Jumalaa; ja nähdesiänsä näiden nuorten miesten kasvot kirkkaina kuin auringon, sy-leili hän itkusilmin heitä ja lausui: „näen teidän niinkuin näkisin Herran Lazaruksen kuolleista herättävän. Maximiliano sanoi keisarille: „ole vakuutettu että Jumala on meidät sinun tähtesi herättänyt, ennen kuin se suuri ylösnousemisen päivä koittaa; usko myös epäilemättä että kuolleet Herran haudoista nousevat, sillä me olemme varmaan nyt nousseet ylös ja elämme niinkuin lapsi, joka on äitinsä kohdussa mitään pahaa ajattelematta ja elää kuitenkin. Samoin mekasimme me myös elävinä mitään ajattelematta.“ — Näin sanoen wäelle, notkistivat nämät seitsemän miestä päänsä maahan ja mikkuiwat kansan nähden. Keisari lankefi maahan, itki ja suuteli heitä; teetti fitten kultaiset paarit, joilla he hautaan kannettiin. Haudalle toimitettiin myös kalliit kulta-puustaweilla kaverretut kivet.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto